

nách; koruna tanierovitá, žltkastobiela až zelenkastobiela, s priemerom 10–24 mm, korunné cípy úzko trojuholníkovité až čiarkovité, na vrchole končisté, (4–)6–12 mm dlhé, na oboch stranách žliazkaté. Piestikové kvety nenápadné, ovisajúce, zväčša jednotlivé (zriedkavejšie po 2–3, len výnimočne viac) v pazuchách listov; koruna zvončekovitá, s priemerom 5–17 mm, žltkastobiela. Bobule guľovito vajcovité až široko elipsoidné, 35–60×25–40 mm veľké, ovisajúce, 2-puzdrové, zelené, na povrchu pichľavo štetinaté (štetiny 3–8 mm dlhé), oplodie so sieťkovanou štruktúrou vyplnenou v nezrelom stave pletivom želatinovej konzistencie, dozrievaním želatinová výplň vysychá, schránka bobule (žilnatina a oplodie) zhnedne a stvrdne; po dozretí a vypadaní semien ovisajú suchoblanité hnedé prázdne schránky bobúľ počas celej zimy. Semená 1–2, sploštené, v obyse vajcovité, 13–20(–25)×5–10 mm veľké, sivé až sivohnedé, s tmavšími škvrnami („mramorované“).

Chromozómy: $2n = 32$, okr. 6, Bratislava, Malé Pálenisko (Murín in Májovský et al. Acta Fac. Rerum. Nat. Univ. Comen., Bot. 23: 8, 1974).

Biológia, ekológia, fytoecológia. Terofyt. Kvitnutie júl–august. Hmyzoopelivý. Druh pochádza zo Severnej Ameriky, v našej flóre neofyt (neindigenofyt; agriofyt). Do Európy sa priviezol pravdepodobne ako okrasná rastlina; v súčasnosti sa vyskytuje na brehoch vodných tokov na stanovištiach, ktoré sú periodicky krátkodobo zaplavované a zásobované živinami z nánosov náplav. Vyskytuje sa od planárneho do submontánneho stupňa. Maximum: ca 1 170 m n. m., okr. 14d, Kyslinky, PR Pri Bútlavke (Ondrejová 1990 SMBB). Cenologicky je viazaný najmä na spoločenstvá radu *Calystegietalia sepilii*, resp. zv. *Senecionion fluviatilil*. Zriedkavejšie sa vyskytuje v porastoch krovinatých vrb a v plášťových spoločenstvách nížinných lužných lesov (zv. *Salicion albae*, *Salicion cinereae*, *Salicion triandrae*), *Bidention tripartiti* a *Arction lappae*. V porastoch viacerých spoločenstiev dokáže faciálne prevládnúť, prerastá nad ostatné druhy v poschodí bylín a vytvorí nad nimi samostatnú vrstvu. Fyziognomicky potom porasty vyzerajú na prvý pohľad rovnako, ale ich celkové floristické zloženie môže byť veľmi odlišné. Okrem toho sa vyskytuje aj na vlhkejších ruderálnych stanovištiach (pozdĺž železničných tratí, na umelých zatrávnovaných riečnych hrádzach, v priekopách, na skládkach a i.). Je rezervoárom vírusového ochorenia uhoriek (uhorková mozaika) [Valenta Biológia (Bratislava) 15: 217–220, 1960].

Celkové rozšírenie. Pôvodný areál sa rozprestiera v Severnej Amerike, a to vo východnej a strednej časti USA (Washington, Oregon, Arizona, Idaho, severozápadný Wyoming, západná Montana, Britská Kolumbia a Alberta) a v južnej Kanade. Celkový sekundárny areál nie je dostatočne zmapovaný, zahŕňa však väčšiu časť Európy, kde sa druh dostal ako pestovaná rastlina začiatkom 20. storočia (za najstarší dokladovaný výskyt v Európe sa považuje Brašov v Rumunsku r. 1905, cf. Heine et Tschopp 1953, Pristzer 1958, Meusel et Jäger 1992).

Rozšírenie na Slovensku. Mapa 35. Prvýkrát bol zaznamenaný v r. 1933 (Hajný PRC) a to v Púchove ako pestovaná rastlina. V 60. rokoch je už lokálne na-